

ger, der vilde flyde af en virkelig Afstemning i den forenede Rigsdag. Væsentligst er det ikke forfælsligt fra den forenede Rigsdag. Naar det samme ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgtreds mener, at en saadan Afgørelse, der paa den ene eller den anden Maade i det væsentlige var den forenede Rigsdags, vilde stille Tingene ulige, fordi de have deres forfælskelige Medlemsantal, er dertil dog rigtigt nok at bemærke, at vist er der forfælskelige Medlemsantal i de to Ting, men man kan sige, at Styrken af den Mening, der kan antages repræsenteret i hvert af Tingene, er meget mere intensiv i Landstinget end i Folketinget. Det er aldeles sikkert, og dette, at der er mere Intensitet i Meningsens Repræsentation i Landstinget, end der er i Folketinget, gør, at en Opgivelse af det lige Tal fra hver Side ikke medfører en Uretfærdighed eller Tilfældighed af det andet Ting. Det glædede mig at høre, at min ærede Nabo (Bojsen) ikke havde nogen Indvending mod dette Punkt af Forslaget. Derimod havde han nogen Betænkelighed ved, at man overhovedet tilstodte den Tanke, at der var et Hul i Grundloven, og han var ikke ganske sikker paa, at der var Trang til nu at fylde det. Hvad dette Hul angaar, hvis det er der, mente han, at det i alle Tilfælde ikke var nogen Tilfældighed, at det var der, og han mente, at det skyldtes de aandelige Strømninger ved Grundlovens Tilblivelse, at den overhovedet blev dannet saadan. Hvad dette angaar, vil jeg tillade mig at erindre om, at paa selve den grundlovgivende Rigsdag var man slet ikke i Tvivl om, at de Bestemmelser, man havde forfattet om Bevillingsevirkomheden, vare meget ufuldkomne. Man gjorde et Forsøg paa, om man ikke kunde faa dem noget bedre. Der blev af Grundlovsudvalget, som var et Udvalg paa 17 Medlemmer, med stort Flertal indstillet, at Finanslovens Behandling skulde indledes ved en Forhandling, ikke nogen Beslutning, men en Forhandling af lige mange fra hvert Ting i et Udvalg. Først derefter skulde Afgørelsen ske, og alle Beslutninger skulde træffes i den forenede Rigsdag. Saadan var det store Flertal af den grundlovgivende Rigsdag stemt, og dette indstillede det, fordi man paa den grundlovgivende Rigsdag var ganske paa det rene med, at disse Bestemmelser om, at ingen Udgift maa afholdes, som ikke har Hjemmel i Finansloven eller en Tillægsbevillingslov, og at ingen Skat maa optræves, forinden Finansloven er vedtagen, i og for sig ere ufuldkomne. Den daværende Regering gik i Virkeligheden ind paa Udvalgets Indstil-

ling, men paa en Betingelse. Den stillede nemlig den Betingelse, at Forholdet mellem Tingenes Medlemsstal skulde noget modificeres. Efter Udvalget skulde det være omtrent som 1:2, men Regeringen stillede som Betingelse, at det skulde blive som 2:3. Forhandlingen derom blev ført ved Korrespondance, og Motiverne foretog ikke meget fyldigt, men Resultatet blev, at Udvalget frasagde sin Indstilling om, at hele Finansloven skulde afgøres i forenet Rigsdag, og lod det blive ved de Bestemmelser, om hvilke man paa den grundlovgivende Rigsdag var enig, at de vare ufuldkomne. Man var egentlig aldeles paa det rene med, at der var et Hul, men tog sig blot ikke — hvad skal jeg kalde det — Tid eller Energi til at fylde dette Hul. At man vidste, at Hullet var af den Bestaffenhed, som det senere har vist sig at være, vil ganske tydelig ses af en Erklæring, som paa Regeringens Vegne den Gang blev afgivet af den paagældende Minister, og hvori det udtrykkelig siges, at derjom Landstinget maatte forkaste en Finanslov, som var vedtaget af Folketinget, vilde jo Forfatningen være tilintetgjort. Det var ikke netop i denne Form, at det blev sagt, men den Mulighed blev forudsat, at der ikke var Overensstemmelse mellem Tingene med Hensyn til Finansloven, og det erkendtes, at det vilde være en Tilintetgørelse af Forfatningen. Utsaa lige fra Grundlovens Tilblivelse var man paa det rene med, at disse Bestemmelser ere i Grunden hullede. At Erfaringen har godtgjort det, er ikke til at undres over, og naar vi nu bekræfter os dermed, beder jeg om, at man vil gaa bort fra alle Illusioner i denne Henseende og være enig om, at der her virkelig er et Hul. Det ærede Medlem for Præsto Amts 6te Valgtreds (F. Bojsen) vilde, hvis der er et Hul og noget, der skal repareres, foretrække, at man gjorde det — efter hans artilleristiske Signelse — ikke derved, at man anstiftede en Kanon, der kunde taale en større Spænding, men ved at anvende Eksplosivstoffer, som Kanonen kunde taale. Ja, en saadan Signelse kan jo virke oplivende, men som oftest oplyser den desværre ikke, og denne Signelse passer ikke ganske. Vi ere jo i det konstitutionelle Liv ikke i samme lykkelige Tilfælde som Artilleriet, der, forudsat, at der er Penge dertil, kan anstifte baade Kanon og Krudt og forandre Kanonen, naar den ikke passer til Krudtet, eller forandre Eksplosivstoffet, naar det har for stærk en Spænding. I det konstitutionelle gælder det, at Kanonen — vor Grundlov — kunne vi ikke saaledes forandre, hver Gang vi synes,